

Sygn. akt VI GC 939/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. A. (1)**

przeciwko **A. K. (1)**

z udziałem interwenienta ubocznego **L. s.p.a. z siedzibą w F. M.** (Włochy)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda J. A. (1) na rzecz pozwanego A. K. (1) kwotę 11 929,28 złotych (jedenaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od powoda J. A. (1) na rzecz interwenienta ubocznego L. s.p.a. z siedzibą w F. M. kwotę 7 282 złotych (siedem tysięcy dwieście osiemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda J. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 6 941,34 złotych (sześć tysięcy dziewięćset czterdzieści jeden złotych trzydzieści cztery groszy) tytułem kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych przez Skarb Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od powoda J. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 198,56 euro (sto dziewięćdziesiąt osiem euro pięćdziesiąt sześć centów) tytułem kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych przez Skarb Państwa;

VI. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda J. A. (1) uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 939/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2014 roku, sprecyzowanym pismem z datą w nagłówku „dnia 10 kwietnia 2014 roku” (data prezentaty: 2014-04-15, k. 61 akt), powód J. A. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego A. K. (1) kwoty 66 485 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 62 640 złotych za okres od dnia 30 stycznia 2013 roku do dnia

zapłaty, 1 845 złotych za okres od dnia 14 marca 2014 roku do dnia zapłaty i 2 000 złotych za okres od dnia 14 marca 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 lipca 2012 roku w celu wykonania posadzek na klatkach schodowych w holach windowych budynku na osiedlu (...) w G. przy ulicy (...) (hol wejściowy kondygnacja 1, budynek (...)), kupił od pozwanego płyty o nazwie L. (...) x 3000 3+ za łączną cenę 31 737,69 złotych. Na podstawie umowy o roboty budowlane numer (...) z dnia 07 maja 2012 roku łączącej go z Grupą Inwestycyjną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. powód położył zakupione płyty, które w chwili odbioru końcowego przedmiotu umowy o roboty budowlane nie wykazywały żadnych wad. Nadto, powód wskazał, że w korespondencji e-mail z dnia 10 października 2012 roku otrzymał on od pozwanego informację, że zakupione płyty nie mają certyfikatu CE, w związku z czym pozwany podjął działania zmierzające do zastąpienia tego certyfikatu aprobatą techniczną Instytutu (...) z siedzibą w W., co miało nastąpić w najbliższym czasie.

Pismem z dnia 08 listopada 2012 roku powód złożył u pozwanego w formie elektronicznej reklamację, informując go, że płyty uległy popękaniu. Pozwany reklamację tę odrzucił. Wówczas powód zwrócił się do Instytutu (...) z siedzibą w W. w celu zbadania przedmiotowych płyt, które przesłał instytutowi wraz z aprobatą techniczną numer (...)15- (...) z września 2012 roku oraz stanowiskiem Instytutu (...) z siedzibą w W. z dnia 02 lipca 2012 roku w przedmiocie udzielenia aprobaty technicznej na płyty wielkoformatowe L..

Przeprowadzone badanie numer (...) wykazało, że przy sprawdzaniu odporności płyt na uderzenie następowały „wgniecenia bez odprysku o średnicach od 1,77 do 2,41 mm”, co świadczy o tym, iż płyty nie są odporne na uderzenia. Równocześnie powód zwrócił się do rzeczoznawcy M. R. o wydanie ekspertyzy w przedmiocie wad zakupionych u pozwanego płyt ceramicznych, która to ekspertyza wykazała, iż płytki ceramiczne nie spełniają parametrów wytrzymałościowych przewidzianych dla tego typu płytek i mogą być przedmiotem reklamacji.

Pismem z dnia 16 stycznia 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 62 640 złotych i poinformował go, że Grupa Inwestycyjna (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. obciążyła go kosztami wykonawstwa zastępczego w tej wysokości.

Na wartość przedmiotu sporu składa się powyższa kwota oraz kwota 1 845 złotych tytułem kosztów poniesionych przez powoda w związku z uzyskaniem opinii Instytutu (...) z siedzibą w W. oraz kwota 2 000 złotych tytułem kosztów poniesionych przez powoda w związku z uzyskaniem ekspertyzy sporządzonej przez rzeczoznawcę M. R..

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 24 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 1311/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany A. K. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że zakupione u niego przez powoda płyty L. o grubości 3 mm i 3 mm+ nie posiadają oznaczenia CE, ponieważ ta grubość płyt nie wchodzi do klasyfikacji płytek ceramicznych. Z tego też względu ceramiczne płyty wielkoformatowe L. o grubości 5 mm mieszczące się w wymienionej powyżej klasyfikacji posiadają oznaczenie CE, zaś płyty L. o grubości 3 mm oraz 3 mm+ posiadają aprobatę techniczną numer (...)15- (...) wydaną przez Instytut (...) z siedzibą w W., który w wyniku postępowania aprobacyjnego prowadzonego na wniosek producenta tych płyt stwierdził ich przydatność do stosowania w budownictwie.

Pozwany podniósł, że w momencie, kiedy powód zamawiał u niego wielkoformatowe płyty L. C. N. 1000 x 3000 3+, złożony był już wniosek w Instytucie (...) z siedzibą w W. o udzielenie powyższej aprobaty technicznej. Przedmiotowy wniosek został zarejestrowany na początku 2011 roku pod numerem(...). Producent, przed złożeniem wymienionego wniosku, przeprowadził wszelkie niezbędne badania techniczne świadczące o odpowiednich właściwościach produktu oraz dostarczył do Instytutu (...) z siedzibą w W. dokumentację w postaci certyfikatów fabrycznych dotyczących parametrów technicznych i procesu technologii. W istocie rzeczy wydana aprobatą techniczna potwierdziła więc jedynie fakt, iż produkt L. (...) x 3000 3+ spełnia wszystkie wymagania przewidziane prawem do stosowania w budownictwie, zaś w dniu zakupu produktu przez powoda producent dysponował kartą techniczną produktu

stanowiącą wykaz norm technicznych, jakim odpowiada produkt oraz dokładne jego parametry techniczne. Na stronie internetowej producenta udostępnione były również dokumenty potwierdzające jego jakość.

Pozwany wyjaśnił także, że płyty L. C. N. 1000 x 3000 3+ mają różnorodne zastosowanie wewnątrz oraz na zewnątrz budynków. Mogą być przeznaczone na elewacje systemowe, posadzki, okładziny ścian, elementy wyposażenia mieszkania takie jak: blaty stołów, drzwi, meble, kominki oraz elementy dekoracyjne. W zależności od ich przeznaczenia są wyrobami budowlanymi bądź też nie, albowiem legalna definicja wyrobu budowlanego zawarta w art. 2 punkt 1 ustawy o wyrobach budowlanych z dnia 16 kwietnia 2004 roku (Dz.U. z 2004 roku, Nr 92, poz. 881 ze zmianami) odsyła do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 09 marca 2011 roku o numerze (...) ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzenia do obrotu wyrobów budowlanych, w myśl którego wyrób budowlany oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych.

Pozwany wskazał, że w związku z powyższym, w sytuacji kiedy wielkoformatowe płyty nie są stosowane jako wyroby budowlane nie muszą posiadać wskazanej powyżej aprobaty technicznej, a zatem powód w momencie zakupu towaru u pozwanego chcąc nabyć wielkoformatowe płyty L. C. N. 1000 x 3000 3+ celem wykorzystania ich jako wyrób budowlany winien upewnić się, czy produkt ten posiada oznaczenie CE bądź też aprobatę techniczną odpowiedniego instytutu, gdyż to powód decydował o przeznaczeniu zakupionego produktu L. (...) x 3000 3+. Tymczasem powód dopiero po ułożeniu wielkoformatowych płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+ na podłodze w Central Parku przed odbiorem prac przez inwestora zażądał certyfikatu zgodności CE.

Pozwany zarzucił, że przedmiotowe płyty, mimo braku zatwierdzonej aprobaty technicznej Instytutu (...) z siedzibą w W., po ułożeniu przez pozwanego zostały odebrane przez inwestora mocą protokołu odbioru technicznego z dnia 10 października 2012 roku oraz protokołu końcowego z dnia 26 października 2012 roku, a w przedmiotowej sprawie powód kieruje roszczenie regresowe w stosunku do pozwanego ze względu na fakt, iż inwestor obciążył go kosztami ponownego zastępczego ułożenia płyt na inwestycji w Central Parku w G., przy czym szkoda powstała nie ze względu na brak opisanej powyżej aprobaty technicznej w dniu zakupu płytek, lecz ze względu na fakt popekania płyt i konieczność ich ponownego ułożenia.

W ocenie pozwanego powód nieprawidłowo wykonał usługę montażu płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+, co spowodowało pęknięcia płyt. Przede wszystkim pracownicy powoda przy czynnościach montażu nie stosowali podstawowych narzędzi niezbędnych do prawidłowej ich obsługi. Na terenie budowy nie posiadali ramy montażowej E. (...) ułatwiającej układanie wielkoformatowych płyt, czego świadkiem był kierownik budowy K. D.. Pozwany podniósł także, że fabryka (...) rozpatrując reklamację powoda szczegółowo wyjaśniła, iż pęknięcia na płytach ceramicznych powstały na skutek wadliwego ich montażu, a zwłaszcza na skutek: nieużycia ramy montażowej E. (...) podczas ich obsługi, w sytuacji gdy układanie płyt bez użycia ramy jest niezwykle trudne, niezachowania koniecznych szczelin dylatacyjnych oraz nieprawidłowego uderzania podczas układania płyt.

Nadto, jak wskazał pozwany, dział techniczny (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (do którego to pozwany również składał reklamację na produkt, który powód użył przy układaniu płyt) wskazał, iż powód nie zastosował koniecznej, wymaganej technologii przy aplikacji kleju, a mianowicie nie została zastosowana metoda floating – buttering, czyli metoda podwójnego smarowania, która przy montażu płytek dużego formatu na podłodze jest uznana za jedyną właściwą. Na skutek niezastosowania odpowiedniej metody aplikacji kleju w pewnych obszarach posadzki stwierdzono „głuchy dźwięk”, co świadczy o braku przyczepności płyty z podłożem. Na powyższą okoliczność w dniu dokonania czynności „odkrywki” została sporządzona dokumentacja fotograficzna, która w sposób bezpośredni obrazuje fakt naniesienia kleju na posadzkę, zaś o niezastosowaniu go na płycie L.. Producent kleju stwierdził także, że płaszczyzna okładziny nie posiadała żadnych dylatacji strefowych i nie wyrównano podłoża przed ułożeniem płytek, co spowodowało, że posmarowany klej tylko na posadzce miejscowo nie miał w ogóle kontaktu z płytą.

Pozwany wyjaśnił również, że płyty L. C. N. 1000 x 3000 3+ zostały dostarczone w oryginalnych opakowaniach producenta w trzech drewnianych skrzyniach z magazynu firmy (...) położonego we W. do magazynu pozwanego położonego w R. przy ulicy (...), a następnie w wyznaczonym przez powoda terminie zostały przewiezione na wskazane przez powoda miejsce. Przez cały czas transportu płyty znajdowały się w oryginalnych opakowaniach producenta. Ze względu na fakt, iż powód na miejscu rozładunku nie posiadał sztaplarki celem rozładowania skrzyń z płytami ważących około 500 kg jedna, pracownicy powoda wyjmowali ze skrzyń kolejno płyty i przenosili je do obiektu budowlanego.

Pozwany zakwestionował dowód z opinii prywatnej M. R. z dnia 03 grudnia 2012 roku oraz z opinii prywatnej Instytutu (...) z siedzibą w W. z dnia 29 listopada 2012 roku i z dnia 19 lutego 2013 roku, wskazując, że jako uzyskane przez powoda w trybie pozaprosesowym, nie mogą zastąpić dowodu z opinii biegłego sądowego. Jednocześnie zdaniem pozwanego opinia sporządzona przez Instytut (...) z siedzibą w W. z dnia 29 listopada 2012 roku w istocie dowodzi faktu, że płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ nie tylko spełniają wymagania obecnie obowiązujących norm i przepisów techniczno – budowlanych, ale także spełniają wymagania stypizowane w aprobacie technicznej Instytutu (...) z siedzibą w W., albowiem w przedmiotowej aprobacie na stronie 5 zostało określone, iż płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ winny charakteryzować się wytrzymałością na zginanie $> 50 \text{ N/mm}^2$, zaś pobrane przez powoda próbki płyt, zgodnie z wynikami opisanymi w opinii przedmiotowego instytutu wykazują się średnią wytrzymałością na zginanie na poziomie $55,4 \text{ N/mm}^2$. Z kolei jeżeli chodzi o odporność na uderzenie metodą pomiaru współczynnika odbicia, płyty L. C. N. 1000 x 3000 3+ winny posiadać parametr techniczny $> 0,70$, zaś zgodnie z badaniem przeprowadzonym przez opisany instytut posiadają średni współczynnik odbicia wynoszący $0,84$. Natomiast M. R. w ocenie pozwanego błędnie odczytał, iż zgodnie z aprobatą techniczną średnia wartość wytrzymałości płyt na zginanie winna wynosić 100 N/mm^2 , podczas gdy wymóg aprobaty to $> 50 \text{ N/mm}^2$.

W ocenie pozwanego powodem popekania płyt był ich nieprawidłowy montaż.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 29 kwietnia 2015 roku” interwencję uboczną po stronie pozwanego A. K. (1) zgłosił L. S.p.A. z siedzibą w F. M. we W. wnosząc o oddalenie powództwa w całości (k. 241 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W lipcu 2012 roku J. A. (1) kupił od A. K. (1) płyty L. C. N. 1000 x 3000 3+ w ilości 141 m^2 za kwotę 31 737,69 złotych brutto w celu wykonania posadzek na klatkach schodowych w holach windowych budynku na osiedlu (...) w G. przy ulicy (...).

W umówionym przez strony terminie zakupione przez J. A. (1) płyty zostały mu przez A. K. (1) dostarczone. W czasie transportu płyty posiadały oryginalne opakowanie producenta, tj. były zapakowane w drewniane skrzynie, a w środku pomiędzy płytami a drewnianymi rantami skrzyni znajdował się styropian zabezpieczający przed przesunięciem się płyt i ich uszkodzeniem.

Płyty zostały rozładowane ręcznie przez pracowników J. A. (2) P. i S. G., bez użycia specjalistycznego sprzętu – sztaplarki wózka widłowego. Pracownicy, z uwagi na wagę płyt, nosili je po jednej sztuce, w pozycji pionowej.

W czasie rozładunku nie stwierdzono żadnych wad, czy uszkodzeń płyt.

faktura VAT numer (...) – k. 14 akt, zeznania świadka S. K. – k. 261-262 akt, listy przewozowe – k. 112-115 akt, przyjęcie do magazynu – k. 110 akt, wydanie z magazynu – k. 116 akt, zeznania świadka A. M. – k. 258-260 akt, zeznania świadka S. G. – k. 262-263 akt, zeznania świadka A. P. (1) – k. 263-264 akt, zeznania świadka K. M. – k. 264-265 akt, zeznania świadka A. K. (2) – k. 267-269 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10), zeznania powoda J. A. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 827-830 akt (zapis cyfrowy 01:07:14-01:36:06)

Zakupione przez J. A. (1) płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ objęte były dwudziestopięcioletnią gwarancją producenta i posiadały atest higieniczny, a na stronie internetowej producenta udostępniono przewodnik techniczny zawierający wyjaśnienia w zakresie prawidłowego sposobu obchodzenia się z wielkoformatowymi płytami ze spieków kwarcowych, w szczególności w odniesieniu do sposobu ich układania.

W dacie zakupu płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+ przez J. A. (1) na płytach wykonane były przez producenta standardowe badania techniczne płyt, tj. nacisk, antypoślizgowość, ścieralność.

zeznania świadka A. M. – k. 258-260 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10)

Certyfikatem z dnia 06 kwietnia 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. potwierdził uczestnictwo J. A. (1), S. K. i A. U. w szkoleniu, które miało miejsce w 2009 roku, z zakresu zastosowania i montażu płyt techlam, które obejmowało: informacje techniczne dotyczące płyt techlam, omówienie rodzaju i właściwości materiału, możliwości zastosowania płyt techlam – jako okładzin ściennych, posadzkowych, sufitowych i elewacyjnych, sposoby montażu płyt techlam – omówienie różnych technik montażu przy zastosowaniu kleju i kotew oraz zajęcia techniczne z zastosowania montażu płyt techlam.

certyfikat – k. 132 akt, zeznania świadka S. K. – k. 261-262 akt

J. A. (1) z zakupionych od A. K. (1) płyt wykonał posadzki na klatkach schodowych i holach windowych w budynku na osiedlu (...) w G. przy ulicy (...), na postawie łączącej go z Grupą Inwestycyjną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowy o roboty budowlane numer (...) z dnia 07 maja 2012 roku.

Montaż płyt został wykonany przez pracowników J. A. (1) z zastosowaniem kleju firmy (...). Podłoże zostało najpierw zagruntowane klejem, po wyschnięciu którego kładziono płytki na balast ze styropianem. Pracownicy smarowali betonowe podłoże na grubość grzebień 4 mm. Szczeliny dylatacyjne były nacięte w posadzce, w taki sposób, że nie wychodziły w przestrzeni między płytami, o czym pracownicy J. A. (1) informowali kierownika budowy, ale nie chciano zmieniać aranżacji projektanta.

Po kilku dniach od ułożenia płyt, ustawiono na nich ciężkie metalowe rusztowania tzw. (...).

zeznania świadka S. K. – k. 261-262 akt, zeznania świadka S. G. – k. 262-263 akt, zeznania świadka A. P. (1) – k. 263-264 akt, zeznania powoda J. A. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 827-830 akt (zapis cyfrowy 01:07:14-01:36:06)

W dniu 02 października 2012 roku J. A. (1) zgłosił inwestorowi Grupa Inwestycyjna (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G. gotowość do odbioru elementu numer 9, tj. ułożenia podsadzki holi windowych – kondygnacja I – II.

W dniu 10 października 2012 roku odbył się odbiór techniczny powyższego elementu – nie stwierdzono żadnych usterek.

W związku ze zbliżającym się terminem końcowego odbioru przez inwestora Grupę Inwestycyjną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. prac wykonanych przez J. A. (1) i koniecznością przedstawienia inwestorowi stosownych dokumentów, J. A. (1) zwrócił się do A. K. (1) z zapytaniem o certyfikaty, jakie może otrzymać na zakupiony u niego towar.

Za pośrednictwem wiadomości mailowej w dniu 10 października 2012 roku pracownik A. D. L. przesłała J. A. (1) informację uzyskaną od producenta płyt o treści: „L. 3+ nie ma certyfikatu CE i żeby zastąpić ten certyfikat, robimy aprobatę techniczną (...) w W.. Do końca tego miesiąca dostaniemy ten certyfikat. Na tą chwilę wysyłam pierwszy dokument, który pokazuje, że robimy aprobatę (...). Do wiadomości mailowej dołączono w formie załącznika projekt aprobaty technicznej (...) numer AT-15- (...) oraz pismo – wniosek producenta płyt z dnia 02 lipca 2012 roku o udzielenie aprobaty technicznej.

J. A. (1) podczas odbioru końcowego swoich prac nie przedstawił inwestorowi aprobaty technicznej na położone przez niego płyty L. 3+. Inwestor Grupa Inwestycyjna (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. nie domagał się tego dokumentu i w dniu 26 października dokonano odbioru końcowego przedmiotu umowy, w tym posadzek ułożonych z płyt L. 3+ bez zastrzeżeń i bez stwierdzenia jakichkolwiek wad w wykonanych pracach.

zeznania świadka D. L. – k. 265-267 akt, wydruk korespondencji e-mail wraz z załącznikiem – k. 21-35 akt, zgłoszenie gotowości do odbioru – k. 17 akt, protokół odbioru technicznego – k. 18 akt, protokół odbioru końcowego – k. 19-20 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10), zeznania powoda J. A. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 827-830 akt (zapis cyfrowy 01:07:14-01:36:06)

Po upływie około trzech tygodni od ułożenia przez J. A. (1) płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+ zakupionych od A. K. (1), na części płyt stwierdzono poprzeczne pęknięcia oraz pęknięcia o wygładzie pajęczyny.

K. D. pełniący funkcję kierownika budowy stwierdził także głuchy dźwięk, jaki wydawały położone płyty.

W związku z powyższym w dniu 08 listopada 2012 roku J. A. (1) zgłosił A. K. (1) reklamację zakupionego towaru.

zgłoszenie reklamacji – k. 36 akt, zeznania świadka M. S. – k. 495-496 akt, zeznania świadka K. D. – k. 496-499 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10), zeznania powoda J. A. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 827-830 akt (zapis cyfrowy 01:07:14-01:36:06)

A. K. (1) wraz z bratem – A. K. (2) oraz przedstawicielem (...) Sp. z o.o. – I. R. dokonali oględzin uszkodzonych płyt, podczas których I. R. wyciął ich fragmenty. Po wewnętrznej stronie skutych płyt nie ujawniono wówczas śladów kleju.

zeznania świadka A. K. (2) – k. 267-269, 745-746 akt, zeznania świadka I. R. – k. 269-271 akt, dokumentacja fotograficzna – k. 528-535, 537-540, 543-545 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10)

A. K. (1) zgłosił reklamację złożoną mu przez J. A. (1) producentowi płyt, który jednakże odmówił jej uznania i zaproponował zakup nowych płyt na dotychczasowych warunkach inwestycyjnych wskazując, że pęknięcia powstały ze względu na błędne ułożenie płyt spowodowane prawdopodobnie brakiem urządzenia E. (...), na skutek czego w czasie układania powstały cienkie pęknięcia w czasie układania, które uwidaczniają się wówczas, gdy płytki ulegają zabrudzeniu oraz, że najprawdopodobniej brak szczelin dylatacyjnych wywołał napięcia wewnątrz płytek, co z kolei spowodowało pęknięcia oraz zwrócił uwagę na dużą ilość dziurek w płytkach spowodowanych luką pod płytkami, która powstać mogła z powodu nieprawidłowego ubijania ich w trakcie montażu.

wydruk korespondencji e-mail – k. 37 akt, pismo – odpowiedź producenta na reklamację wraz z tłumaczeniem – k. 105-106 akt, pismo – k. 471-475, zeznania świadka A. M. – k. 258-260 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10)

A. K. (1) zgłosił reklamację złożoną mu przez J. A. (1) także producentowi kleju zastosowanego przy montażu, tj. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., który jednakże odmówił jej uznania wskazując, że w dniu 30 listopada 2012 roku jego przedstawiciel – I. R. przeprowadził oględziny na miejscu reklamacji, zapoznał się z zarzutami i wykonał dokumentację fotograficzną, w wyniku czego ustalono, że na powierzchni ok. 100 m² zamontowane zostały płyty L. o wymiarach 100 cm x 300 cm, z fugą o szerokości 2 – 3 mm. Płaszczyzna okładziny była równa, lecz nie posiadała żadnych dylatacji strefowych. Stwierdzono także „głuchy, dźwięk” pod niektórymi płytkami, który występowała w pewnych obszarach posadзки, co świadczy najczęściej bądź o utracie przyczepności płyty z podłożem bądź o nieodpowiedniej technologii jej montażu. Nadto wskazano, że z dokumentacji fotograficznej wynika jednoznacznie, iż klej użyty do montażu przedmiotowych płyt został zaaplikowany przy użyciu nieodpowiedniej technologii, to znaczy nie została zastosowana metoda floating – buttering (metoda podwójnego

smarowania), która przy montażu płytek dużego formatu na podłodze, przy użyciu klejów nieposiadających właściwości samorozprężnych, jest uznawana za jedyną właściwą. Potwierdzeniem faktu zastosowania niewłaściwej technologii montażu tych płyt jest zbyt mała ilość kleju znajdująca się pomiędzy płytami a podłożem, która nie może stanowić odpowiedniego podparcia (wypełnienia powierzchni podpłytkowej) dla instalowanej okładziny. Sytuacja taka powoduje powstawanie pustych przestrzeni bezpośrednio pod okładziną, które skutkują zmniejszeniem siły połączenia układu płytka – podłoże oraz powstawaniem głośnego odgłosu.

pismo – odpowiedź producenta na reklamację – k. 109 akt, wydruk korespondencji e-mail wraz z załącznikami – k. 528-568 akt, zeznania świadka I. R. – k. 269-271 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10)

W dniu 17 listopada 2011 roku (...) Instytut (...) z siedzibą w W. wystawił w stosunku do płyt L. atest higieniczny poświadczający spełnianie przez ten produkt wymogów higienicznych.

atest higieniczny – k. 424 akt

Aprobata techniczna numer(...) stwierdzająca przydatność do stosowania w budownictwie wyrobów pod nazwą ceramiczne płyty wielkoformatowe L. została udzielona w dniu 26 listopada 2012 roku przez Instytut (...) z siedzibą w W., na okres 5 lat, na podstawie wniosku z dnia 18 lipca 2011 roku.

aprobata techniczna wraz z załącznikiem – k. 84-95, 412-423 akt, stanowisko Instytutu (...) z dnia 02 lipca 2012 roku – k. 33-35, akt, wniosek o udzielenie aprobaty technicznej – k. 249, 409-411 akt, zeznania świadka A. M. – k. 258-260 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10)

Grupa Inwestycyjna (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wezwał J. A. (1) do usunięcia wad polegających na popękaniu płyt ułożonych na podstawie umowy numer (...) z dnia 07 maja 2012 roku.

W związku z nieusunięciem powyższych wad Grupa Inwestycyjna (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wystawił J. A. (1) notę obciążeniową numer(...), na kwotę 62 640 złotych tytułem zwrotu wartości prac naprawczych wykonawstwa zastępczego, którą przedstawiła do potrącenia z wierzytelnością przysługująca J. A. (1) względem Grupa Inwestycyjna (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G..

Wykonawcą zastępczym był A. K. (1). Płyty ceramiczne osobiście układał A. K. (2). W miejscach, gdzie płyty ceramiczne ułożone przez J. A. (1) wydawały głośny dźwięk, A. K. (2) dokonywał skucia tego fragmentu płyty, a następnie po wyrównaniu podłoża kładł nowe płyty. O. fragmenty płyt nie nosiły śladów kleju.

pismo – k. 55 akt, nota obciążeniowa – k. 56 akt, pismo – k. 57 akt, oświadczenie o potrąceniu – k. 58 akt, zeznania świadka K. D. – k. 496-499 akt, zeznania pozwanego A. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 823-827 akt (zapis cyfrowy 00:05:52-01:07:10)

Na zlecenie J. A. (1) Instytut (...) z siedzibą w W. dokonał badania próbek płyt ceramicznych o wymiarach 30 x 30 w ilości 7 sztuk pozyskanych z płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+ zakupionych od A. K. (1) i stwierdził, że średnia wytrzymałość tych płyt na zginanie wynosi 55,4 N/mm², natomiast średni współczynnik odbicia wynosi 0,84.

Za wykonanie powyższej opinii Instytut (...) z siedzibą w W. obciążył J. A. (1) fakturą VAT numer (...) na kwotę 1 845 złotych.

W ekspertyzie sporządzonej na zlecenie J. A. (1) rzeczoznawca M. R. wskazał, że (...) x 3000 3+ nie spełniają parametrów wytrzymałościowych przewidzianych dla tego typu płytek i mogą być przedmiotem reklamacji.

Za sporządzoną ekspertyzę M. R. wystawił J. A. (1) rachunek na kwotę 2 000 złotych.

zlecenie – k. 39 akt, protokół przekazania – k. 40 akt, sprawozdanie z badań numer (...) – k. 42-45 akt, faktura VAT numer (...) – k. 46 akt, umowa o dzieło – k. 47-48 akt, ekspertyza – k. 49 akt, rachunek – k. 50 akt, pismo Instytutu (...) z siedzibą w W. – k. 54 akt, zeznania powoda J. A. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 14 czerwca 2017 roku – k. 827-830 akt (zapis cyfrowy 01:07:14-01:36:06)

Pismem z dnia 16 stycznia 2013 roku J. A. (1) wezwał A. K. (1) do zapłaty kwoty 62 640 złotych tytułem poniesionych strat w wyniku sprzedaży wadliwych płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+.

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 51-53 akt

Żadna ze stron nie dysponowała nieużywanymi płytami L. C. N. 1000 x 3000 3+ z dostawy z lipca 2012 roku.

niesporne

Technologia układania wieloformatowych płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+ powinna być chronologicznie następująca:

- przygotowanie równego podłoża,
- nałożenie stalową pacą zębatą zaprawy klejowej rozpuszczonej w emulsji uelastyczniającej (np. K., M. I., itp.) zamiast wody przy bezwzględnym zachowaniu następujących warunków: klej należy nałożyć bezwarunkowo na całej powierzchni podłoża i płyty, a kierunek nakładania kleju na płycie musi być taki sam jak na podłożu, co zapobiega powstawaniu wolnych przestrzeni (baniek powietrza) pod płytą,
- przyklejenie płyty do podłoża,
- fugowanie – fuga szerokości 2 mm, elastyczna,
- w miejscu dylatacji montaż listew dylatacyjnych (jak do zwykłych płytek).

Podczas układania posadzki przez J. A. (1) doszło do nieprawidłowości w postaci:

- zbyt dużych nierówności podłoża pod płytami,
- braku powlekania płyt klejem,
- braku szczelin dylatacyjnych między płytami – w niektórych miejscach układano je na styk,
- braku odzwierciedlenia szczeliny dylatacyjnej z podłoża cementowego na posadzce,
- niezastosowania fugi elastycznej.

opinia biegłego sądowego w zakresie budownictwa i kosztorysowania J. D. – k. 780-792 akt

Stwierdzono możliwość wystąpienia następujących nieprawidłowości w układaniu posadzki z płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+: zbyt duże nierówności podłoża pod płytami, brak powlekania płyt klejem, brak szczelin dylatacyjnych między płytami, brak odzwierciedlenia szczeliny dylatacyjnej z podłoża cementowego na posadzce. Przyczyną uszkodzenia płyt mogło być także zbyt wczesne obciążenie posadzki.

opinia Instytutu (...) z siedzibą w W. – k. 642-656 akt, opinia uzupełniająca Instytutu (...) z siedzibą w W. – k. 708-711 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd zważył przy tym, że nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przedłożone przez powoda J. A. (1) ekspertyzy prywatne, albowiem zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998 roku (sygn. akt I CKN 922/97, LEX numer 50754) pisemna opinia złożona do akt sprawy nie ma charakteru dowodu z opinii biegłego sądowego, gdyż Sąd nie wydał uprzednio postanowienia w przedmiocie dopuszczenia tego dowodu, nie wyznaczył tego biegłego i nie określił mu przedmiotu i granic, w jakich ma się on wypowiedzieć. Takiej opinii przysługuje więc wyłącznie walor twierdzeń strony stanowiąc uzasadnienie jej stanowiska w sprawie.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się również na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków: A. M., S. K., S. G., A. P. (2), K. M., D. L., A. K. (2), I. R., M. S. i K. D. oraz na zeznaniach stron.

Odnośnie zeznań świadka A. M., Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, iż w dacie zawarcia umowy sprzedaży płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ nie posiadały aprobaty technicznej, jednakże proces jej uzyskania był już nie tylko rozpoczęty, ale i zaawansowany, znalazło to bowiem potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych, w tym w postaci dokumentów, jak również w zakresie, w jakim świadek wskazał na sposób opakowania i transportu tego towaru. W tym zakresie, tj. odnośnie sposobu transportu i opakowania płyt ceramicznych również za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka K. M., kierowcy, który transportował przedmiotowe płyty na teren budowy w G..

Zeznania świadka D. L. Sąd uznał za wiarygodne i spójne i oparł się na nich ustalając okoliczności zwrócenia się przez powoda do pozwanego o dokumenty dotyczące płyt ceramicznych, w tym o certyfikat CE albo aprobatę techniczną.

Zeznania świadków: S. K., S. G. i A. P. (2) – pracowników powoda układających przedmiotowe płyty, Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim świadkowie ci wskazywali na okoliczności dotyczące rozładowania towaru w postaci płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+ i nieużywania ramy E. (...), że w tym czasie płyty nie nosiły śladów uszkodzeń, że kilka dni po ułożeniu płyt postawiono na nich rusztowania tzw. (...), a także odnośnie niezachowania przy układaniu tych płyt tzw. dylatacji. Jak bowiem wskazywali świadkowie, szczeliny dylatacyjne były nacięte w innych miejscach niż w podłożu cementowym, że zostały przesunięte o około 30 cm, a także, że zgłaszali tę okoliczność kierownikowi budowy, lecz nie chcieli zmieniać aranżacji projektanta. Brak zachowania stosownych dylatacji znajduje bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd jednakże nie dał wiary zeznaniom świadków: S. K. i S. G. odnośnie techniki nakładania kleju – podwójnego smarowania, tj. że klej był nakładany i na kafle, i na cementowe podłoże – okoliczność ta nie znajduje bowiem potwierdzenia w opinii biegłego sądowego J. D. oraz zeznaniach świadków: A. K. (2), K. D. i I. R. (zeznania tego świadka Sąd w całości uznał za wiarygodne i spójne), z których wynikało, że powierzchnia posadzki była posmarowana klejem, natomiast śladów kleju nie nosiła wewnętrzna strona większości odspojonych płyt.

Odnośnie zeznań świadka A. K. (2) złożonych w czasie rozprawy w dniu 05 maja 2015 roku i w dniu 13 stycznia 2017 roku Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazywał na okoliczności dostarczenia zamówionych płyt ceramicznych powodowi po ich wydaniu z magazynu pozwanego, a także w zakresie, w jakim świadek wskazywał, że na pewno wraz z pozwanym i przedstawicielem producenta użytego kleju – I. R. uczestniczył jesienią 2012 roku w sprawdzeniu stanu płyt po ich ułożeniu w związku ze złożoną przez powoda reklamacją w przedmiocie ich popękania.

Jednocześnie nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach świadka I. R., okoliczność, iż w tym czasie, tj. w czasie tego spotkania, świadek dokonał wycięcia i skucia części płyt ceramicznych.

Natomiast zeznania świadka, że dokonał wycięcia i skucia części płyt ceramicznych, w wyniku czego stwierdzono, że powierzchnia posadzki była posmarowana klejem, natomiast śladów kleju nie nosiła wewnętrzna strona płytki, a także, że nie zostały przeniesione dylatacje powierzchniowe, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka K. D. tyle tylko, że wskazuje on, że nastąpiło to już w czasie, kiedy świadek jako pracownik inwestora zastępczego ponownie dokonywał ułożenia nowej partii tychże płyt.

Jednocześnie za nie mające potwierdzenia w pozostałym zebranych materiale dowodowym Sąd uznał zeznania tego świadka, iż po dokonaniu wycięcia i skucia części płyt ceramicznych użytych przez powoda, świadek pozostawił je w magazynie pozwanego, co uzasadniać miało pochodzenie fragmentów tych płyt przekazanych przez pozwanego do badania Instytutowi (...) w W., a który na ich podstawie sporządził opinię. Sąd zważył przy tym, że okoliczność ta nie została podniesiona przez świadka w czasie jego pierwszego przesłuchania w dniu 05 maja 2015 roku, świadek nie wspominał o okoliczności zabezpieczenia części płyt ze spornej budowy, mimo, że podczas składanych przez niego zeznań strona powodowa okazywała fragment płyt, której pochodzenie z budowy było przez pozwanego kwestionowane. W ocenie Sądu zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w takiej sytuacji naturalnym odruchem jest ujawnienie, iż jest się w posiadaniu fragmentów płyt, co do których toczy się spór. Tymczasem, okoliczność dysponowania płytami mającymi pochodzić z partii płyt sprzedanych powodowi, i co więcej – wręcz pochodzących ze spornej budowy, ujawniona została dopiero w czasie kolejnego przesłuchania świadka w dniu 13 stycznia 2017 roku, w odpowiedzi na zarzut powoda kwestionujący te okoliczności.

Dokonując oceny mocy dowodowej zeznań świadka w tym zakresie, Sąd miał przy tym na uwadze, że świadek A. K. (2) jest osobą bliską dla pozwanego (brat), a zatem jest bezpośrednio zainteresowany w rozstrzygnięciu sprawy na korzyść pozwanego. Oczywiście okoliczność ta sama w sobie nie może prowadzić do zdyskredytowania zeznań takiego świadka, o ile jego zeznania znajdują potwierdzenie w materialne dowodowym, co jednakże nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Brak bowiem było jakichkolwiek innych dowodów, np. przyjęcia do magazynu, stanu magazynu, itp. potwierdzających zeznania świadka, że po dokonaniu skucia części płyt przechowywał te fragmenty przez kilka lat w magazynie.

Powyższe nie pozwala zatem na jednoznaczne ustalenie, czy fragmenty płyt ceramicznych przekazanych do badań Instytutowi (...) z siedzibą w W. istotnie pochodziły z partii płyt położonych przez powoda, skutkiem czego nieprzydatna stała się w tej części opinia instytutu, o czym w poniższej części uzasadnienia.

Zeznania świadka M. S. Sąd uwzględnił jedynie w zakresie, w jakim świadek potwierdził, że pęknięcia płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+ pojawiły się w niedługim czasie po dokonaniu ich odbioru przez inwestora. Co do pozostałych okoliczności – świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy.

Odnosząc się natomiast do zeznań świadka K. D., to uznając je za wiarygodne i spójne, Sąd oparł się na nich w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał na okoliczności dotyczące skucia w miejscach, gdzie płyty ceramiczne ułożone przez J. A. (1) wydawały głuchy dźwięk, fragmentów tych płyt przez A. K. (2) – pracownika inwestora zastępczego A. K. (1), jak i stwierdzenia, że odspojone fragmenty płyt nie nosiły śladów kleju.

Sąd oparł się także na zeznaniach stron, aczkolwiek jedynie w zakresie, w jakim znajdowały one potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie uznając je w tej części za wiarygodne.

Sporządzone w sprawie opinie Instytutu (...) z siedzibą w W. i opinia biegłego sądowego J. D., Sąd uznał za wydane przez pomioty posiadające wiadomości specjalne z zakresu budownictwa, a zatem uprawnione do przeprowadzania badań i sporządzania opinii danego rodzaju. Opinie te były rzetelne i obiektywne, a ponadto zgodne z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Zważyć jednakże należy, że Sąd

uwzględnił je konstruuując stan faktyczny jedynie w części, z uwagi na podniesiony przez powoda zarzut niewykazania pochodzenia płyt ceramicznych będących przedmiotem badań z partii płyt sprzedanych powodowi.

Postanowieniem z dnia 05 maja 2015 roku wydanym na rozprawie Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków na okoliczność ułożenia płyt zgodnie z projektem dostarczonym powodowi przez inwestora (k. 258 akt), uznając tę okoliczność za nie mającą znaczenia dla ustalenia kwestii spornej w niniejszej sprawie, tj. odpowiedzialności pozwanego za nienależyte wykonanie umowy sprzedaży płyt przejawiające się w ich wadliwości.

Natomiast postanowieniem z dnia 13 stycznia 2017 roku Sąd oddalił wniosek powoda J. A. (1) o zwrócenie się do Instytutu (...) z siedzibą w W. o dostarczenie próbek płyt celem sporządzenia przez biegłego sądowego uzupełniającej opinii, uznając ten wniosek dowodowy za spóźniony i prowadzący do przedłużenia postępowania, przy jednoczesnym braku wykazania przez powoda, że wniosek ten nie został zgłoszony bez jego winy we właściwym czasie. Sąd miał przy tym na uwadze, że postanowieniem z dnia 12 listopada 2015 roku w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii Instytutu (...) z siedzibą w W. (k. 612 akt), Sąd zobowiązał obie strony postępowania, w tym także więc powoda, do przedłożenia po 7 sztuk nieużytych płyt wielkoformatowych L. C. N. 1000 x 3000 3+ (w terminie 14 dni, pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c.), czego bezsprzecznie powód nie uczynił, a jednocześnie nie podnosił okoliczności nieposiadania takich płyt, czy posiadania ich przez Instytut (...) z siedzibą w W., który wykonywał wcześniej ekspertyzę na jego zlecenie. Nadto, powód co najmniej już od dnia doręczenia mu odpisu opinii Instytutu (...) z siedzibą w W., tj. od dnia 13 czerwca 2016 roku (z. p.o. – k. 666 akt) dysponował wiedzą, że przedłożona przez niego na rozprawie w dniu 05 maja 2015 roku, a dostarczona do badań przez Sąd z urzędu, część płyty, podczas transportu uległa zniszczeniu (co jednoznacznie wynika z treści opinii, k. 647 akt), mimo tego w piśmie procesowym, w którym ustosunkował się do opinii, przedmiotowy wniosek (o zwrócenie się o płyty do Instytutu (...) z siedzibą w W.) także nie został zawarty.

Wniosku takiego powód nie sformułował więc nie tylko bezpośrednio po doręczeniu mu zobowiązania do przedłożenia fragmentów płyt zawartego w postanowieniu z dnia 12 listopada 2015 roku, ale również i po doręczeniu mu wykonanej już przez Instytut (...) z siedzibą w W. opinii. Wniosek taki zaś został złożony przez powoda dopiero na rozprawie w dniu 13 stycznia 2017 roku, z tym, że Sąd miał również na uwadze, że składając taki wniosek powód nie dysponował nawet wiedzą odnośnie faktycznego posiadania przez Instytut (...) z siedzibą w W. przesłanych mu przez powoda do badań fragmentów płyt, tym bardziej, że jak wynikało z zeznań powoda fragmenty te w czasie badań ulegają zniszczeniu.

Niezależnie od powyższych okoliczności, Sąd miał także na uwadze, że również po otrzymaniu postanowienia Sądu zobowiązującego go do przedłożenia materiału do badań, powód w żaden sposób nie sygnalizował Sądowi braku fragmentów płyt ceramicznych, czy innych przeszkód w wykonaniu tego zobowiązania i nie tylko wtedy nie wniósł o zwrócenie się do innego podmiotu o ich przedłożenie, ale nie wykazał również żadnym dowodem, że sam zwracał się do Instytutu (...) z siedzibą w W. o zwrot dostarczonych fragmentów płyt i otrzymał odmowę ich udostępnienia. W ocenie Sądu nic nie stało bowiem na przeszkodzie, ażeby powód samodzielnie zwrócił się do tego podmiotu o te płyty, co w konsekwencji pozwoliłoby mu na ich przedstawienie we właściwym czasie.

W tej sytuacji wniosek powoda o sporządzenie opinii uzupełniającej w oparciu o fragmenty płyt otrzymane z Instytutu (...) z siedzibą w W., po uprzednim ustaleniu, czy w ogóle się tam jeszcze znajdują i ich ewentualnym otrzymaniu, uznać należy za spóźniony i mający jedynie na celu przedłużenie postępowania. Podkreślić jeszcze raz należy, że to rolą powoda było dostarczenie materiału do badań, zwłaszcza, że przyczyna pęknięć płyt pozostawała sporna pomiędzy stronami jeszcze przed wniesieniem pozwu i że w związku powód zlecił wykonanie prywatnej opinii w tym zakresie Instytutowi (...) z siedzibą w W. dostarczając tam próbki materiału niezbędne do wykonania badań. Skoro zatem powód dysponował własnymi próbkami płyt i miał możliwość złożenia tych próbek do Sądu, a pomimo tego pozostał bierny i nie wykonał zobowiązania do ich przedłożenia, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków dowodowych.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2017 roku Sąd oddalił także wniosek powoda J. A. (1) o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii Instytutu (...) z siedzibą w W. celem odniesienia się do wniosków opinii Instytutu (...) z siedzibą w W., wskazując, iż Instytut (...) z siedzibą w W. dokonywał własnych badań i pomiarów i to na nich oparł wnioski zawarte w sporządzonej opinii.

Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z oględzin płyt znajdujących się w budynku przy ulicy (...) i sporządzenie w oparciu o dokonane oględziny uzupełniającej opinii biegłego sądowego, mając na uwadze, że oględziny są odrębnym środkiem dowodowym, o przeprowadzenie którego powód nie wniósł, a zatem jego złożenie na tym etapie postępowania – już po sporządzeniu opinii, należy uznać za spóźnione.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód J. A. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego A. K. (1) kwoty 66 485 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych wskazanych w pozwie kwot tytułem zwrotu: kwoty 62 640 złotych, którą powód został obciążony jako zwrot wartości prac naprawczych wykonawstwa zastępczego zgodnie z umową o roboty budowlane numer (...) z dnia 07 maja 2012 roku przez Grupa Inwestycyjna (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. oraz kwoty 3 845 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda w związku z uzyskaniem opinii Instytutu (...) z siedzibą w W. i ekspertyzy rzeczoznawcy M. R.. Swoje roszczenie do dochodzenia od pozwanego powyższych kwot powód J. A. (1) wywodził z faktu nienależytego wykonania przez pozwanego A. K. (1) umowy sprzedaży płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+, które na dzień zawarcia przez strony umowy sprzedaży nie posiadały ważnej aprobaty technicznej i nie były odporne na uderzenia, skutkiem czego były liczne pęknięcia płyt.

W kontekście roszczenia dochodzonego przez powoda należy na wstępie odróżnić zasady, na jakich opierają się: odpowiedzialność kontraktowa, o której mowa w art. 471 k.c., instytucja rękojmi za wady rzeczy (art. 556 k.c.) oraz gwarancja (art. 577 k.c.).

Z punktu widzenia kupującego zasadniczą zaletą przepisów o rękojmi jest funkcjonujący na ich gruncie model odpowiedzialności sprzedawcy. Odpowiedzialność sprzedawcy przyjmuje bowiem w tym ujęciu charakter odpowiedzialności absolutnej, której wyłączną przesłanką jest stwierdzenie wadliwości przedmiotu sprzedaży. W szczególności dla dochodzenia odpowiedzialności sprzedawcy na podstawie przepisów o rękojmi nie jest konieczne wykazywanie szkody, jaką poniósł kupujący, winy sprzedawcy, czy też związku przyczynowego w jakiegokolwiek postaci. Obojętne jest również to, czy sprzedawca o wadzie wiedział lub czy mógł się o wadzie dowiedzieć (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 05 marca 2009 roku, sygn. akt V ACA 484/08). W tej sytuacji samo stwierdzenie istnienia wady, która powoduje zmniejszenie wartości lub użyteczności rzeczy, jest wystarczającą przesłanką skorzystania przez kupującego z przepisów o rękojmi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2007 roku, sygn. akt V CNP 124/07). Takie rozwiązanie zwiększa istotnie atrakcyjność przepisów o rękojmi w porównaniu, np. z regulacją odpowiedzialności odszkodowawczej i zapewnia kupującemu znacznie szerszy zakres ochrony prawnej. Dodatkowo w przypadku nabycia wadliwej rzeczy oznaczonej co do tożsamości kupujący może wykonać uprawnienia z tytułu rękojmi albo uchylić się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 roku, sygn. akt III CZP 90/11).

Gwarancję (art. 577 k.c.) natomiast traktuje się jako instytucję pomyślaną w interesie kupującego, która ma dodatkowo wzmocnić jego sytuację, jako wynik zapewnienia gwaranta, którym może być producent lub sprzedawca, iż przedmiot sprzedaży posiada dobrą jakość (tak W. J. Katner, w: SPP, t. 7, s. 147, w opozycji do J. Kraussa, w: J. Okolski (red.), Prawo handlowe, s. 422). W efekcie kupujący zyskuje dodatkowe obok rękojmi uprawnienia, chroniące go przed skutkami wad fizycznych nabytej rzeczy. Bez znaczenia dla powstania odpowiedzialności z tytułu gwarancji jest wina, a także wiedza sprzedawcy o jej faktycznych właściwościach, czy też odróżnienie wad jawnych i ukrytych. Ponadto realizacja uprawnień z gwarancji nie wyczerpuje się przez jednorazowe ich zrealizowanie i zasadniczo trwa przez cały jej okres. Zwykle gwarancję określa się jako podstawę odpowiedzialności obiektywnej, czy też absolutnej. Przepisy kodeksowe nie określają szczegółowo, jaki podmiot składa oświadczenie jako gwarant – może być to dowolny dopuszczony do obrotu podmiot, choć zwykle ze względu na realną możliwość wykonania obowiązków gwarancyjnych

są to przedsiębiorcy. W praktyce może to być, poza sprzedawcą, także producent lub inny podmiot zobowiązany na podstawie odrębnych stosunków. Z punktu widzenia kupującego takie ujęcie nie wpływa na jego sytuację ujemnie, skoro oświadczenie gwarancyjne stanowi niezależną od sprzedaży podstawę powstania odpowiedzialności tego podmiotu. Jeśli sprzedawca nie jest gwarantem, a oświadczenie gwarancyjne zostało złożone jedynie w formie dokumentu gwarancyjnego wręczanego wraz ze sprzedawaną rzeczą, to jego rola ogranicza się do sytuacji posłańca, który przekazuje oświadczenie gwaranta; można też sprzedawcę traktować jako pełnomocnika, jeśli na podstawie umowy z gwarantem uczestniczy w formułowaniu szczegółowych zasad gwarancji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2012 roku, sygn. akt V CSK 166/11), przy czym nie wpływa to na odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadach ogólnych oraz z tytułu rękojmi sprzedawcy względem kupującego.

Powód jako kupujący miał prawo do wyboru reguł dochodzenia odpowiedzialności sprzedawcy – pozwanego A. kamińskiego, albowiem reżim rękojmi jest niezależny zarówno od ogólnych przepisów dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 471 k.c.), jak i od przepisów dotyczących gwarancji jakości (art. 577 k.c.).

Skoro zaś powód J. A. (1) wskazywał, że pozwany A. K. (1) nienależycie wykonał umowę, ponieważ wydał mu wadliwy towar, wskutek czego powód poniósł szkodę w wysokości wartości prac naprawczych wykonawstwa zastępczego powiększoną o koszty poniesione przez powoda w związku z uzyskaniem ekspertyzy rzeczoznawcy M. R. oraz opinii Instytutu (...) z siedzibą w W., uznać należało, że podstawę prawną jego żądania stanowił przepis art. 471 k.c. (a nie instytucja rękojmi za wady rzeczy (art. 556 k.c.) czy gwarancja (art. 577 k.c.).

Stosownie do treści art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis ten nie stanowi samodzielnej podstawy odpowiedzialności kontraktowej i nie jest on także samodzielną podstawą dla zasądzenia od dłużnika odszkodowania. Zawsze musi on występować w powiązaniu z innymi przepisami kodeksu cywilnego określającymi treść naruszonego zobowiązania i okoliczności, za jakie dłużnik odpowiada (tu: umowa sprzedaży). Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej w ogólności są: niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, szkoda po stronie wierzyciela, związek przyczynowy między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą.

Zgodnie z treścią art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Należy jednak wskazać, że zawierając umowę sprzedaży, sprzedawca bierze na siebie odpowiedzialność za wydanie kupującemu rzeczy o odpowiedniej jakości i odpowiednich właściwościach. Chodzi tutaj o jakość i właściwości, których w świetle istniejących okoliczności kupujący ma prawo spodziewać się po nabywanej rzeczy. Jeżeli natomiast okaże się, że sprzedana rzecz była niezgodna z umową, wadliwa, kupujący nie uzyska odpowiedniego ekwiwalentu dla zapłaconej przez siebie ceny i w takiej sytuacji dochodzi do naruszenia interesu kupującego.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa sprzedaży wielkoformatowych płyt ceramicznych – spieków gresowych L. C. N. 1000 x 3000 3+. Ostatecznie, wbrew podnoszonym początkowo zarzutom, niesporne okazało się także to, że płyty te nie posiadały uszkodzeń po ich przewiezieniu na miejsce dostawy przez powoda i rozładowaniu przez jego pracowników oraz po ułożeniu na klatkach schodowych holi windowych budynku przy ulicy (...) w G., albowiem jak wynikało z zeznań powoda J. A. (1) „wykluczam możliwość uszkodzenia tych płyt w transporcie albo w magazynie pozwanego, one były dobre (...). Płyty na pewno były dobre przy układaniu.”. Powyższe potwierdzają także zeznania świadków: S. K., S. G., A. P. (2) i K. M. oraz pozwanego, z których jednoznacznie wynikało, że pozwany A. K. (1) dostarczył powodowi płyty w oryginalnym opakowaniu producenta, w formie drewnianych skrzyń. Rozładunku dostarczonego przez pozwanego towaru dokonali natomiast pracownicy powoda, którzy po rozpakowaniu płyt z drewnianych skrzyń przenosili je pojedynczo ręcznie na miejsce obok samochodu, a następnie w miejsce wbudowania. Podczas rozładunku żaden z pracowników nie spostrzegł uszkodzenia którejkolwiek z płyt. W okolicznościach niniejszej sprawy oczywisty jest więc fakt, że gdyby w trakcie transportu płyty uległy jakimkolwiek pęknięciom, powód nie odebrałby ich, a tym bardziej nie ułożyłby ich na posadzce.

Wreszcie niesporne między stronami było, że w zakupionych przez powoda u pozwanego płytach ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+ w krótkim czasie po ich położeniu ujawniono wady w postaci pęknięć.

Istota sporu sprowadzała się zatem do ustalenia przyczyny owych pęknięć.

W niniejszej sprawie powód J. A. (1) opierając swoje roszczenia na treści art. 471 k.c., zobowiązany był, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wskazanym w treści art. 6 k.c., wykazać niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwanego, które miało mieć postać wydania wadliwego towaru będącego przedmiotem umowy sprzedaży, szkodę wynikającą z tego faktu oraz związek przyczynowy między oboma zdarzeniami.

W niniejszej sprawie powód dopatrywał się nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego w dostarczeniu mu wadliwego towaru – płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+, które nie posiadały aprobaty technicznej i nie były odporne na uderzenie. W ocenie Sądu co do zasady wydanie wadliwego towaru przez sprzedawcę konstytuuje nienależyte wykonanie zobowiązania. Wymaga jednak podkreślenia, że samo naruszenie zobowiązania przez dłużnika nie rodzi jeszcze jego odpowiedzialności kontraktowej. Konieczne jest bowiem jeszcze to, aby naruszenie było spowodowane okolicznościami, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Jeżeli zakres odpowiedzialności dłużnika nie jest zmodyfikowany przez ustawę, czynność prawną lub umowę, to okolicznością, za którą dłużnik jest odpowiedzialny, jest niezachowanie przez niego należytej staranności (zgodnie z brzmieniem art. 472 k.c.).

W ocenie Sądu powód nie sprostął ciężącemu na nim obowiązкови i nie wykazał, ażeby pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązanie, tj. dostarczył powodowi wadliwy towar w postaci płyt L. C. N. 1000 x 3000 3+.

Z całokształtu zebranego materiału dowodowego bezspornie wynikało, że w momencie zawarcia przez strony umowy sprzedaży (lipiec 2012 roku), płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ nie posiadały certyfikatu CE ani aprobaty technicznej, która została w odniesieniu do tego produktu wydana przez Instytut (...) z siedzibą w W. dopiero w dniu 26 listopada 2012 roku, przy czym zważyć należy, że odbyło się to na podstawie wniosku producenta tych płyt złożonego znacznie wcześniej, tj. w dniu 18 lipca 2011 roku.

Okoliczność braku aprobaty technicznej, zdaniem Sądu, pozostaje jednakże bez znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie, bezsporny brak dokumentu w postaci aprobaty technicznej w momencie zawierania umowy sprzedaży płyt ceramicznych stanowił jedynie brak o charakterze formalnym i nie mógł stanowić podstaw do uznania, że płyty ceramiczne dostarczone przez pozwanego były wadliwe, zaś brak aprobaty stanowił przyczynę pęknięć. Co więcej, powód z powodu braku tego dokumentu nie poniósł żadnej szkody, prace przez niego wykonane zostały bowiem bezusterkowo odebrane przez inwestora Grupa Inwestycyjna (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G., mimo nieprzedłożenia mu takiej aprobaty. Nadto, jak zeznawał powód J. A. (1), inwestor nie domagał się tego dokumentu od niego przy odbiorze prac polegających na ułożeniu przedmiotowych płyt i odbiorze końcowym wszystkich robót powoda, uznał za wystarczające dokumenty, które powód mu przedstawił, a wśród których nie było jednakże ani certyfikatu CE (bo produkt tej certyfikacji nie podlegał) ani aprobaty technicznej (postępowanie w celu jej uzyskania było w toku).

Odnosnie natomiast zarzutu wadliwości zakupionych od pozwanego płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+ przejawiającej się w tym, że płyty te nie były odporne na uderzenia, to niewątpliwie ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, przy czym zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu obowiązek ich wykazania spoczywał na powodzie.

Pamiętać bowiem należy, że zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I PKN 660/00, samo stwierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

W ocenie Sądu powód obowiązкови temu nie sprostął, nie przedłożył bowiem żadnego dowodu, który okoliczność tę – wadliwość płyt ceramicznych – by potwierdzał.

Dysponując opinią Instytutu (...) z siedzibą w W., dokonując rozstrzygnięcia sprawy w powyższym zakresie, Sąd miał na uwadze podnoszony przez powoda w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 27 czerwca 2016 roku” (data prezentaty: 2016-06-30, k. 682 akt) ustosunkowującym się do wniosków opinii Instytutu (...) z siedzibą w W. zarzut dokonania oceny odporności innej partii płyt ceramicznych, nie pochodzących z budynku w G. przy ulicy (...). Sąd miał przy tym na względzie, że powód swoje twierdzenia w tym zakresie opierał na informacji o wyczerpaniu zapasów tej partii płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+, jaką – chcąc zamówić w tamtym czasie ich dodatkową ilość – uzyskał od pozwanego i okoliczności dotyczącej zobowiązania stron postanowieniem z dnia 12 listopada 2015 roku do przedłożenia po 7 sztuk nieużytych płyt wielkoformatowych L. C. N. 1000 x 3000 3+.

Jednocześnie, jak wynikało z zeznań świadka A. K. (2) złożonych na rozprawie w dniu 05 maja 2015 roku – k. 267-269 akt, a zatem jeszcze przed dopuszczeniem dowodu z opinii instytutu i sformułowaniem tezy dowodowej, jak i powyższego zobowiązania, świadek ten nie wskazywał na dysponowanie nieużywanymi płytami ceramicznymi L. C. N. 1000 x 3000 3+ pochodzącymi z tej partii produkcji, zeznawał bowiem „raczej nie było na budowie płyt, które nie zostały wykorzystane. Nie przypominam sobie, żeby były niewykorzystane płyty (...). Natomiast dopiero w czasie przesłuchania w dniu 13 stycznia 2017 roku świadek ten wskazał, że pozostawał on w posiadaniu fragmentów płyt, które zostały odspojone w czasie odkrywek po stwierdzeniu pęknięć i zabezpieczone przez pozwanego w jego magazynie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powoda, a także okoliczność, że fakt zabezpieczenia przez pozwanego fragmentów skutych płyt z budowy prowadzonej przez powoda znajduje oparcie jedynie w zeznaniach świadka A. K. (2) oraz okoliczność, że fragmenty płyt ceramicznych dostarczonych przez pozwanego, jak to wynika z opinii Instytutu (...) z siedzibą w W., w istocie nie posiadały żadnych trwałych oznaczeń mogących jednoznacznie wskazywać na partię produkcji, przyjąć należało, że okoliczność ta uniemożliwia jednoznaczne zidentyfikowanie tych płyt jako pochodzących z budynku w G. przy ulicy (...). W sytuacji zaś kwestionowania tej okoliczności przez powoda, w ocenie Sądu, opinia Instytutu (...) z siedzibą w W. w tym zakresie (dotycząca badania odporności i wytrzymałości na zginanie) nie mogła stanowić miarodajnej podstawy do rozstrzygnięcia sprawy. W tej sytuacji formułowany w dalszej kolejności zarzut powoda, że przedmiotem badania były w tej sytuacji fragmenty płyt używanych, wbrew tezie dowodowej (która wskazywała płyty nieużywane) pozostawał bez znaczenia, skoro powód kwestionował samo pochodzenie tych płyt.

Reasumując wskazać należy, że z uwagi na kwestionowanie przez powoda, ażeby przedmiotem badania były płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ pochodzące z tej samej partii produkcyjnej, co płyty zakupione przez powoda, Sąd uznał, że sporządzona opinia w zakresie wyników badań odporności i wytrzymałości na zginanie tych płyt nie może stanowić miarodajnej podstawy do ustalenia, że płyty ceramiczne zakupione przez powoda od pozwanego były niewadliwe i spełniały wszystkie wymagane normy techniczne. Pozostaje bowiem wątpliwość, na płytach ceramicznych z jakiej partii, badanie to zostało przeprowadzone. Zgromadzone zaś w sprawie dowody, zdaniem Sądu, nie pozwoliły na nie budzące wątpliwości przyjęcie, że badane płyty pochodziły w istocie z budowy powoda, nie można bowiem przecież wykluczyć, że były to fragmenty płyt z wykonania zastępczego dokonywanego przez pozwanego, a więc, że pochodziły już z innej partii produkcyjnej. Zeznania świadka A. K. (2) i pozwanego A. K. (1) złożone w tym zakresie Sąd uznał za niewystarczające, wobec braku jakichkolwiek innych dowodów w tym zakresie.

Jednocześnie należy mieć na względzie, że jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, obowiązek wykazania, że płyty były wadliwe, tj. nieodporne na uderzenia, w czym przejawiać się miało nienależyte wykonanie umowy przez pozwanego, a zatem przesłanki jego odpowiedzialności, spoczywał na powodzie, albowiem to powód z tej okoliczności wywodzić chciał dla siebie korzystne skutki prawne. Powód J. A. (1) obowiązkowi temu nie sprostał w żadnej mierze, nie zaoferował bowiem żadnego dowodu, który okoliczność tę by potwierdzał. Wskazać przy tym należy, że to powoda obowiązywała należyta staranność w przygotowaniu się do niniejszego procesu i zgromadzenia dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Tymczasem twierdzenia powoda, że płyty ceramiczne L. C. N. 1000 x 3000 3+ były nieodporne na uderzenia pozostały jedynie gołosłownymi twierdzeniami nie znajdującymi oparcia w żadnym dowodzie.

W tej sytuacji uznać należało, że powód J. A. (1) nie wykazał, ażeby pozwany A. K. (1) nienależycie wykonał swoje zobowiązanie tj. sprzedał powodowi wadliwy towar w postaci płyt ceramicznych L. C. N. 1000 x 3000 3+, brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego istnienie tych wad, a zatem powód nie wykazał spełnienia pierwszej z przesłanek warunkujących odpowiedzialność pozwanego na gruncie art. 471 k.c.

Nadto, jak wynikało jednoznacznie z opinii Instytutu (...) z siedzibą w W. oraz opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa J. D., do pęknięcia płyt mogło dojść na skutek zastosowania nieprawidłowej metody nakładania kleju, niezachowania szczelin dylatacyjnych między płytkami, a także ustawienia na płytkach rusztowań po kilku dniach od ich położenia. Okoliczności te jednakże w świetle powyższych ustaleń nie miały wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Dopiero bowiem gdyby powód wykazał, że pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązanie przez wydanie mu wadliwego towaru, a więc, że zakupione przez niego płyty miały wady w postaci braku odporności na uderzanie, aktualizowałyby się po stronie pozwanego – chcącego uwolnić się od odpowiedzialności, konieczność wykazania, że pęknięcia płyt wynikały z okoliczności, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności, np. ze zdarzenia przypadkowego, z powodu siły wyższej lub działania osób trzecich, za które dłużnik nie odpowiada albo wreszcie z działania samego wierzyciela – powoda (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 listopada 1979 roku, sygn. akt IV CR 376/79, OSN 1980, Nr 4, poz. 80 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 01 grudnia 2011 roku, sygn. akt VI ACa 479/11, L.).

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 535 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie I wyroku z dnia 28 czerwca 2017 roku.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku, Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 punktem 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 ze zmianami) w zw. z § 6 punktem 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zmianami) obciążając tymi kosztami powoda J. A. (1) i uznając, iż:

1. pozwanemu reprezentowanemu w niniejszej sprawie przez pełnomocnika w osobie adwokata należy się kwota 11 929,28 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na co składa się kwota:

- 7 200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. w podwójnej stawce minimalnej przewidzianej przy tej wartości sprawy – uwzględniając czas trwania sprawy, stopień zawikłaności sprawy i nakład pracy pełnomocnika pozwanego oraz jego aktywność Sąd uznał, iż zasadne będzie przyznanie pełnomocnikowi pozwanego wynagrodzenia w wysokości dwukrotności przewidzianej stawki, nie znajdując jednakże podstaw do przyznania mu wynagrodzenia z tytułu zastępstwa procesowego w wysokości określonej w przedłożonej fakturze VAT na kwotę 14 760 złotych,
- 212,28 złotych tytułem zwrotu wykorzystanej zaliczki na poczet kosztów tłumaczenia pism sądowych na język włoski (k. 226 akt, na marginesie wskazując, że zarządzeniem z dnia 28 czerwca 2017 roku nakazano zwrócić pozwanemu pozostałą część niewykorzystanej zaliczki w kwocie 1 287,72 złotych – k. 837 akt),
- 4 500 złotych tytułem zwrotu wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych,
- 17 złotych tytułem zwrotu uiszczony opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

2. interwientowi ubocznemu reprezentowanemu w niniejszej sprawie przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego należy się kwota 7 282 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na co składa się kwota:

- 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

- 665 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od interwencji ubocznej,
- 3 000 złotych tytułem zwrotu wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych,
- 17 złotych tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. 2016 roku, poz. 623 ze zmianami) Sąd nakazał ściągnąć od powoda J. A. (1) rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 198,56 euro tytułem zwrotu kosztów podróży świadka A. M. wypłaconych tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni (punkt V wyroku) oraz kwotę 6 941,34 złotych (punkt IV wyroku), na co składa się kwota: 4 458,55 złotych tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii przez Instytut (...) z siedzibą w W. w części nie pokrytej z zaliczki stron i wypłaconej tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni, 832,84 złotych tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii przez biegłego sądowego z zakresu budownictwa w części nie pokrytej z zaliczki stron i wypłaconej tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni oraz 1 649,95 złotych tytułem zwrotu kosztów stawienia świadka A. M. wypłaconych tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

Kosztami procesu w pozostałym zakresie obciążając powoda J. A. (1), Sąd uznał je za uiszczone (punkt VI wyroku).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 19 lipca 2017 roku